

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2072/2023
11.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог ЈП КП „Лазаревац“ из Лазаревца, чији је пуномоћник Благоје Тимотијевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против допунске пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3734/22 од 10.03.2023. године, у седници већа одржаној 11.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против допунске пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3734/22 од 10.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужилаца, изјављена против допунске пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3734/22 од 10.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 157/20 од 12.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА у делу да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период фебруар 2017. године – јануар 2020. године, појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом и у преосталом делу делимично усвојен тужбени захтев да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име мање исплаћене накнаде за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора укупан износ од 2.533,50 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане износе за јануар 2018. године, јун и август 2019. године и фебруар 2020. године, а преко досуђених до тражених износа одбијен као неоснован тужбени захтев, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ у делу да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период март 2017. године – април 2020. године, појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом и у преосталом делу делимично усвојен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име мање исплаћене накнаде за

топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора укупан износ од 1.142,43 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане износе за јануар 2018. године и јун 2019. године, а преко досуђених до тражених износа одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ВВ у делу да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период март 2017. године – април 2020. године појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом и у преосталом делу делимично усвојен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име мање исплаћене накнаде за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора укупан износ од 3.294,42 динара, и то за јануар 2018. године, април, јун, август и децембар 2019. године појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом а преко досуђених до тражених износа одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ГГ у делу да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период март 2017. године – април 2020. године, појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом и у преосталом делу делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да исплати тужиоцу на име мање исплаћене накнаде за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора укупан износ од 4.723,19 динара, и то за јануар 2018. године, април, јун и новембар 2019. године, јануар, фебруар и март 2020. године појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом, а преко досуђених до тражених износа одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ДД у делу да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период април 2017. године – децембар 2019. године, појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом и у преосталом делу делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да исплати тужиоцу на име мање исплаћене накнаде за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора укупан износ од 2.294,05 динара, и то за јануар 2018. године, јун, август и новембар 2019. године, појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом а преко досуђеног до траженог износа одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3734/22 од 10.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 157/20 од 12.04.2022. године у усвајајућем делу става првог, другог, трећег, четвртог и петог изреке и у ставу шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Допунском пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3734/22 од 10.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 157/20 од 12.04.2022. године у одбијајућем делу става првог, другог, трећег, четвртог и петог изреке и у ставу шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне допунске пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други закон), оценио да ревизија тужилаца није изузетно дозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцима на име мање исплаћене накнаде за топли оброк и регреса за коришћење годишњег одмора за наведени период. Побижана одлука у делу којим је одбијен тужбени захтев тужилаца заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужиоцима накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду обрачуната и исплаћивана на основу Колективног уговора туженог.

Према оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са праксом овога суда у сличној чињенично правној ситуацији. При том, ревизијом тужилаца оспорава се налаз судског вештака економско-финансијске струке, на чијем мишљењу је заснована побижана одлука, чиме се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцене изведених доказа, а што нису разлози за редовну ревизију према члану 407. став 2. ЗПП, осим у случају из члана 403. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Исто тако, због битне повреде одредаба парничног поступка ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да битна повреда одредаба парничног поступка није предвиђена као разлог за изјављивање посебне ревизије чланом 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчана потраживања.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиоци су током 2020. године, појединачно поднели тужбе, да би решењем Основног суда у Лазаревцу П1 157/20 од 13.07.2020. године, биле спојене парнице по тужби тужилаца ради заједничког расправљања.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног, а одбијајућег дела, на име главног тужбеног захтева у односу на тужиоце понаособ очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужилаца није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић